

PEL RECONeixEMENT DE LES MALALTIES PROFESSIONALS DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT.

Mentre l'Estat espanyol se situa al capdavant d'Europa pel que fa al nombre d'accidents de treball, el nombre de malalties professionals reconegudes està per sota de la mitjana europea. Al 1.997, sobre una població assalariada a tot l'Estat de 10,3 milions de persones, tan sols es van reconèixer un total de 8.440 casos de malalties professionals.

La causa d'aquesta situació no és pas que fruïm d'unes condicions de treball més saludables, més aviat es tracta d'una normativa obsoleta, que data de maig del 1.978, i a la qual només s'hi ha afegit l'anomenada síndrome Ardystil, a causa de la mort d'una sèrie de treballadores de la indústria tèxtil valenciana.

La conseqüència d'aquesta situació és que un gran nombre de malalties generades pel treball són assumides pel sistema general de salut i de seguretat social, i també molt sovint per les mateixes persones afectades. Conseqüentment, en no establir-se la relació entre el treball i la malaltia, no es posa en pràctica cap mena de mesura preventiva i, per tant, hi haurà d'altres persones que es posaran malaltes per les mateixes causes, amb la qual cosa ens perjudiquem nosaltres mateixos i, de retruc, tot el col·lectiu de treballadors i treballadores.

Les malalties que no figuren en el llistat de malalties professionals vigent poden ser reconegudes com a accidents de treball; però això normalment exigeix un procés judicial, en el qual cal demostrar que el treball n'és la seva causa exclusiva. Així, hi ha sentències que han reconegut com a accidents, per a algunes persones que es dediquen a l'ensenyament, l'estrès o la pèrdua de la veu, però no deixa de ser un procés llarg i difícil.

Cal, doncs, iniciar una campanya per al reconeixement, entre el personal que ens dediquem a la docència, del fet que hi ha tot un seguit de malalties que estan lligades a la nostra feina, i que, alhora, faci saber que la docència no és un sector sense riscos laborals, ja que la incidència d'algunes malalties (depressions, problemes mentals, estrès, mals d'esquena, coll i extremitats, anomalies de la veu, etc.) està lligada a la nostra feina.

Aquestes malalties es generen al llarg del temps, i cal esbrinar-ne amb atenció la seva evolució. Ara mateix, encara que es disposa d'estadístiques que fan referència al personal docent, totes estan massa vinculades al conjunt de tots els col·lectius que treballen a l'ensenyament (docents, investigadors, administratius i serveis, educació especial, neteja i cuina) perquè siguin fiables del tot. Tan sols les de la veu es poden considerar com a més específiques dels docents.

Ara bé, què hem de fer en el cas de patir aquestes malalties? Doncs, no hem de deixar que les malalties generades pel treball es diagnostiquin i es tractin com a malalties comunes, ja que mentre no formin part del llistat de malalties professionals poden ser reconegudes com a accidents del treball i s'ha de demanar al centre o als serveis territorials que s'ompli el comunicat corresponent. A més, si ens donen la baixa, que sigui una baixa per accident de treball, i hem de demanar als SSTT que així consti al nostre expedient.

Si vosaltres, com a treballadors i treballadores, aneu fent pressió de mica en mica a l'Administració, estareu donant suport a les demandes que com a sindicat plantegem davant del Departament d'Ensenyament i del Govern de la Generalitat, que és el patró que tenim a l'ensenyament públic.

Josep Villora